

Paul Koster

*Het
negenvoudige
pad*

www.booksupport.nl

ISBN: 978-94-6247-340-9

© 2024, Paul Koster

Foto voorkant: Amsterdam Frederiksplein, lijn 1

Foto achterkant: gemaakt door Thea Daams

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog – november / december 2023	5
Inleiding	13
Hoofdstuk 1 – januari / februari 2010	15
Hoofdstuk 2 – maart / april 2010	39
Hoofdstuk 3 – mei / juni 2010	69
Hoofdstuk 4 – juli / augustus 2010	91
Hoofdstuk 5 – september / oktober 2010	121
Hoofdstuk 6 – november / december 2010	141
Epiloog – december 2023	179

Proloog

Het negenvoudige pad is een 21ste-eeuwse brievenroman van het type ‘Sara Burgerhart’ – geschreven door Betje Wolff en Aagje Deken – maar dan digitaal. De roman speelt zich af in 2010 en gaat over een Amsterdamse groep studenten, die met elkaar communiceren door e-mails uit te wisselen. De tekst is geschreven in 2011. Ter introductie van deze digitale brievenroman volgt hieronder een deel van een opstel, dat de hoofdpersoon – Reinout Elferink – heeft geschreven toen hij in de vijfde klas van de middelbare school zat.

E-mailverkeer: een grote sprong voorwaarts

De manier waarop wij met elkaar communiceren is de laatste tijd sterk veranderd. Als je in het verleden iemand wilde informeren, kon je telefoneren of een brief schrijven. Bijna iedereen heeft tegenwoordig een mobiele telefoon; daardoor wordt er veel meer gecommuniceerd dan vroeger. Brieven schrijven doet bijna niemand meer, want wij sturen nu e-mails naar elkaar. Wat zijn de voordelen van het e-mailen, vergeleken met het verzenden van een brief?

- Je hoeft niet meer naar de brievenbus te lopen om je brief te posten.
- Het is goedkoper: je hoeft geen postzegels, enveloppen en briefpapier meer aan te schaffen.
- Je krijgt veel sneller antwoord. Als degene naar wie je hebt gemaïld ook bezig is op zijn computer, kan hij meteen een bericht terugsturen.

Maar er zijn ook nadelen:

- Een handgeschreven brief in een mooie envelop, met een bijzondere postzegel erop; en het opgewonden gevoel op het moment dat

je de brief opent met een briefopener.

- Dat kan je een gevoel van levensvreugde geven.
- Het openen van een e-mailbericht kan ook gepaard gaan met een opgewonden gevoel, maar dat is toch minder intens.
- Brieven kun je gemakkelijk bewaren: op een stapeltje, misschien bijeengehouden door een elastiekje. Na verloop van tijd kun je die brieven nog eens door je handen laten gaan. Je herleest hier en daar iets. Aan sommige brieven hangt nog steeds een bijzondere geur; dat maakt de herinnering aan degene die de brief heeft verstuurd alleen maar sterker. Met oude e-mails gaat dat heel anders: als de mailbox te vol raakt, gaan we de oudste mailtjes ‘deleten’. Je kunt ze ook wel opslaan in speciale digitale mapjes, maar daar moet je toch wel selectief in zijn. Je kunt tenslotte niet alles bewaren.

Laten we nu eens het e-mailverkeer vergelijken met het telefoonverkeer.

Door welke factoren wordt onze keuze bepaald?

- Als je meteen antwoord wil hebben, zul je kiezen voor de telefoon. Is die noodzaak er niet, dan is mailen vaak een betere keuze.
- Vooral als je voorziet, dat het een lang telefoongesprek zal worden. Ik weet vaak niet hoe ik zo’n gesprek moet beëindigen en dat probleem heb je niet als je iemand een e-mail stuurt.
- Een nadeel van een telefoongesprek is, dat je soms uitspraken doet, waarvan je achteraf denkt: ik had daar eigenlijk eerst over moeten nadenken. Dan was ik waarschijnlijk op andere gedachten gekomen. Bij het e-mailen heb je de gelegenheid om eerst goed na te denken over wat je wil zeggen. Je kunt je zinnen goed formuleren. En voordat je de mail verstuurt, heb je nog de mogelijkheid om je zinnen te verbeteren. Of te besluiten om nog even te wachten met het mailtje. Als je moet reageren op een vraag, ben je niet gedwongen om dat meteen te doen. In een telefoongesprek moet dat wel. En dat is niet zo gemakkelijk voor mensen die niet zo ad-rem zijn (zoals ik).

Mijn moeder vindt het niet nodig om computerles te nemen. Terwijl mijn vader juist reuze handig is op dat gebied. Mijn moeder zegt altijd: ‘Waarom zou ik gaan e-mailen, als ik ook een brief kan schrijven of iemand kan opbellen?’ Dat heeft natuurlijk te maken met haar angst voor veranderingen. En de angst, dat ze digitale problemen zal tegenkomen, en dat dan zal blijken dat het gewoon ‘te moeilijk’ is voor haar. Ik ben blij dat ik in een tijd ben opgegroeid, dat kinderen op de basisschool al vertrouwd worden gemaakt met de computer. Als je goed wilt functioneren in deze maatschappij is dat zelfs een voorwaarde. Mensen als mijn moeder kunnen het zich nog permitteren om ‘niet mee te doen’. Maar ik verwacht dat dit in de toekomst niet of nauwelijks meer zal voorkomen.

Om privacy redenen heb ik de namen van de personages in Het negenvoudige pad vervangen door andere namen. In dit hoofdstuk, waarin ik het verhaal introduceer, zal ik ook de namen van mijn vrienden en vriendinnen noemen. In het lijstje hieronder staan ze achter elkaar vermeld: eerst hun echte namen, en daarna de namen in de roman.

Reinout Elferink / Rogier Grootendorst

Michelle Gijsbers / Lianne Remmerswaal

Bas Middelkoop / Thomas van Iwaarden

Nico Barnhoorn /Niels Heijnen

Marlotte Hofwegen / Elma Berentschot

Floor Diepenhorst / Josien ten Hulsen

Folkert Kamphuis / Martijn van Kessel

Aldo Renkema / Ard Hamminga

Astrid Casteleijn / Angela Drost

Nataly Reynolds / Samantha Campbell

Edwin Holierhoek / Matthijs de Jong

Peter van Leeuwen / Guus Osieck

De proloog en de epiloog zijn geschreven in 2024. Samen vormen zij een terugblik op de gebeurtenissen in 2010. Daarom leek het mij een goed idee om in het kort iets te vertellen over de levensloop van de belangrijkste personages nà vrijdag 31 december 2010 – de dag waarop de digitale brievenroman werd afgerond. Dit alles is te lezen in de epiloog.

Reinout heeft het script van *Het negenvoudige pad* in 2011 naar een aantal uitgevers gestuurd, maar die waren niet geïnteresseerd. In 2023 heeft hij een nieuwe poging gedaan om uitgevers te interesseren voor zijn boek. Hij mocht toen reclame maken voor zijn boek in het televisieprogramma ‘Burggraaff met boeken’. In dat TV-programma sprak Herman Burggraaff met schrijvers van nieuw verschenen boeken. Hij bood ook een podium voor debutanten: beginnende schrijvers die er (nog) niet in zijn geslaagd om een uitgever te interesseren voor hun werk. Reinout keek in die periode weinig televisie, en daardoor wist hij niet van het bestaan van dit programma af. Michelle had er wel naar gekeken, en vervolgens had zij Reinout opgebeld.

‘Dit is je kans’, had zij gezegd. ‘Zal ik je opgeven?’

‘Ik wil eerst met eigen ogen zien wat voor programma het is’, had hij geantwoord. ‘Ik wil niet in een soort flauwekul-show terecht komen’.

‘Het is een serieus boekenprogramma, Reinout; dus je hoeft niet bang te zijn dat je daar voor gek zit’.

‘Ik bel je nog wel terug – als ik het gezien heb’.

Een week later werd Michelle opgebeld door Reinout. ‘Ik vond het een leuk programma’, zei hij. ‘En het zou inderdaad kunnen, dat het deze keer gaat lukken om het boek te publiceren’.

‘Dat is goed nieuws! Laat mij gauw weten wanneer je op TV komt!’

‘Eerst maar even afwachten of ze mij uitnodigen. En als dat gebeurt, ben jij de eerste die ik het laat weten’.

Vol spanning wachtte Reinout af of hij uitgenodigd zou worden. Al gauw ontving hij een brief: op zaterdag 2 december 2023 werd hij verwacht

in ‘De Brakke Grond’ in Amsterdam. De bedoeling was dat hij een kort stukje tekst zou uitzoeken om voor te lezen. Niet meer dan vijftien regels, want het debutanten-item mocht niet te lang duren. Hij mocht ook een introduc e meenemen, en daar hoefde hij niet lang over na te denken: Michelle zou hem vergezellen.

Reinout en Michelle zaten op de eerste rij; links van Reinout was een zitplaats vrij gehouden, zodat Herman Burggraaff naast hem kon plaatsnemen voor het interview. Voordat het interview begon, was Reinout behoorlijk zenuwachtig. Voor het eerst op de televisie, dat was nogal wat! Herman vroeg hem, waarom hij dacht dat een digitale brievenroman interessant kon zijn voor de lezers.

‘Dat heeft te maken met een bibliotheekboek dat ik gelezen heb, toen ik in Groep 8 zat. Erg lang geleden, dus. De naam van de schrijfster kan ik mij helaas niet herinneren, de titel ook niet. Het verhaal ging over een meisje in Groep 8, die het daar ontzettend naar haar zin had, samen met haar klasgenoten. Ze besloot toen om alles wat zij op school beleefde vast te leggen in een soort logboek. Ik weet ook nog dat er veel kleurrijke tekeningen in dat boek stonden. Toen ik het boek uit had, dacht ik: iets dergelijks zou ik ook willen schrijven’.

‘Vind je dat je daarin geslaagd bent?’

‘Ja, dat denk ik wel’.

‘De vorm is natuurlijk heel apart – het boek bestaat uit een enorme verzameling e-mails. Ben je niet bang dat zoiets de lezers zal afschrikken?’

‘Toen ik eraan begon, ja, toen was ik bang dat het een saai boek zou worden. Maar gaandeweg kwamen er steeds meer spannende verhaallijnen bij’.

‘Dus je hebt een spannend boek geschreven, Reinout! Ik ben blij dat te horen. En dan ga ik je nu vragen om een stukje voor te lezen uit *Het negenvoudige pad*.’

Reinout liep naar voren, naar de microfoon die hem was aangewezen.

‘Ik lees jullie een gedeelte voor van mijn digitale brievenroman. Het is een e-mail, die Lianne schrijft aan Rogier, als zij en Thomas op huwelijksreis zijn: een cruise over de Oostzee.

Onze reis is bijna ten einde. We zijn nu op weg naar Kopenhagen en daar komen we morgenochtend aan. Nog één dagje op ons balkon, met uitzicht op die mooie, blauwe zee. Onder ons bevinden zich de hutten zonder balkon: daar slaap je onder de waterspiegel. Dat betekent dus dat je vier blinde muren om te heen hebt. Om die reden was onze hut wel wat duurder, maar dat is de prijs zeker waard. We hebben hier de hele week heerlijk buiten gezeten; 's avonds laat ook nog, in het maanlicht. In Kopenhagen gaan we met de bus naar het vliegveld en daarna vliegen we terug naar ons kikkerlandje. Gisteravond was er een soort 'bonte avond'. Een avondvullend programma met muziek en dans, erg leuk. Het hoogtepunt was wat mij betreft het moment waarop wij de zaal binnenkwamen. Toen mocht iedereen met de kapitein op de foto. Onze kapitein had een schitterend wit pak aan en toevallig droegen Thomas en ik kleren die daar goed bij pasten: ik stond links (in een rode jurk) en Thomas stond rechts van hem (met een blauwe trui). Vanmorgen waren alle foto's tentoongesteld en kon je je foto opzoeken'.

Toen het interview voorbij was, zei Michelle: ‘Goed gedaan, Reinout! Nu ben je een bekende Nederlander’.

‘Ja. Een celebrity!’

Het programma ging verder met nog een aantal interviews – maar dan met echt bekende Nederlanders, die literaire en wetenschappelijke boeken geschreven hadden.

Later, toen Reinout en Lianne onderweg waren naar de tramhalte, zei Lianne: ‘Nu maar hopen dat je binnenkort iets zal horen van een uitgever’.

‘Ja. En dan is het te hopen, dat die uitgever zich niet kan herinneren, dat hij dat manuscript twaalf jaar geleden ook al onder ogen heeft gehad’.

‘Natuurlijk weet-ie dat niet meer. Weet je hoeveel manuscripten daar in

een jaar worden aangeleverd? Heel erg veel! Dus daar zou ik me maar niet druk over maken’.

Reinout had niet verwacht dat hij een bericht zou ontvangen van een uitgever. En dat gebeurde ook niet. Maar naar aanleiding van het televisieprogramma ontving hij wel een bericht van iemand, die hij al heel lang niet meer gesproken had. Iemand die hij beschouwd had als één van zijn beste vrienden, maar met wie het contact twaalf jaar geleden was verbroken. Voor ik de naam ga noemen van degene om wie het hier gaat, is het noodzakelijk om eerst het gehele verhaal te vertellen – het verhaal van *Het negenvoudige pad*.

Inleiding

Het negenvoudige pad speelt zich af in 2010 en gaat over een Amsterdamse groep studenten, die met elkaar communiceren door e-mails uit te wisselen.

De hoofdpersoon is Rogier Grootendorst, geboren in 1990 in Den Haag. In 2005 is de familie Grootendorst verhuisd van Den Haag naar Haarlem. In 2008 begon Rogier met de studie theologie en ging hij in Amsterdam wonen, aan de Lijnbaansgracht. Na een jaar stopte hij met de studie en ging hij werken op de redactie van *Mega Nieuws*: een gratis krant die dagelijks verspreid wordt op de spoorwegstations.

In augustus 2008, tijdens de introductieweek van de Vrije Universiteit, hebben de hoofdrolspelers in dit verhaal elkaar leren kennen: Rogier, Lianne, Niels, Elma, Ard, Josien en Angela. Er is een hechte vriendschap ontstaan; vanaf die tijd komen zij iedere vrijdagavond bij elkaar in het huis van Niels en Elma om te praten, te klaverjassen en naar muziek te luisteren. Een vast onderdeel van deze avonden is ‘raden wat je hoort’: één van de leden laat via CD-speler / mp3-speler / ‘You Tube’ een liedje horen, en de anderen moeten dan de naam van het nummer raden, plus de naam van de zanger / zangeres / muziekgroep.

Niels en Elma wonen, net als Rogier, in de Jordaan en zo komt de club aan zijn naam: *Jordaan Collectief* (afgekort: J.C.). Lianne besloot om niet mee te doen. Zij vond het een bezwaar om iedere vrijdagavond gebonden te zijn. Bovendien hield zij niet van klaverjassen. De lezer maakt een jaar mee van Rogiers leven, van 1 januari tot en met 31 december 2010.

- Om praktische redenen heb ik in alle e-mails de aanhef (beste ....., lieve ....., hallo ....., hoi .... etc.) en de afsluiting (groeten, groetjes, liefs, doe! etc.) weggelaten.
- De tijdstippen waarop de e-mails zijn verzonden worden niet vermeld.
- Soms worden e-mails naar diverse personen tegelijk verstuurd.
- Bijna iedereen in dit boek is actief op Facebook en Twitter. De berichten die hierop verschijnen laat ik buiten beschouwing.

Over de mensen, die een belangrijke rol spelen in Rogiers leven, volgt hieronder enige achtergrondinformatie.

- Lianne Remmerswaal. Zij studeert theologie. Zij woont bij haar ouders in Hilversum. Zij maakt geen deel uit van het Jordaan Collectief. Haar vriend, Thomas van Iwaarden, woont aan het Ruimzicht (in Osdorp). Hij is docent Nederlands aan het Berlage Lyceum (aan de Jozef Israëlskade).
- Niels Heijnen en Elma Berentschot. Hun huis aan de Bloemgracht (in de Jordaan) is het vaste adres voor de wekelijkse J.C.-avonden. Niels studeert Nederlands en Elma heeft één jaar rechten gestudeerd. Daarna is ze begonnen met de PABO.
- Josien ten Hulsen. Zij heeft één jaar psychologie gestudeerd. Daarna is zij gestopt met haar studie en ging zij werken bij een verzekeringskantoor. Zij woont samen met Martijn van Kessel in de Gerrit van der Veenstraat (in Zuid).
- Ard Hamminga studeert Nederlands. Hij woont bij zijn ouders op de Willem de Zwijgerlaan (in Bos en Lommer). Hij gaat iedere zondag naar de Christelijk Gereformeerde Kerk.
- Angela Drost heeft één jaar psychologie gestudeerd, en daarna is zij begonnen aan de studie Frans. Ze woont bij haar ouders in de Noord Hollandstraat (in Buitenveldert). Ze zingt in een band, genaamd *Singin' in 't veen*.

1. januari - februari 2010

Vrijdag 1 januari 2010

E-mail van Rogier aan Lianne

Happy Newyear!!!

Ik was met oud en nieuw bij mijn ouders en vanmorgen ben ik om half twaalf thuisgekomen, want ik had om 13.00 uur een date. Tenminste, dat dacht ik. Ik was nog maar net thuis en toen ging de telefoon: er was iets tussen gekomen. Een ingewikkeld verhaal over een zuster met huwelijks-moeilijkheden. We hebben de date verschoven naar woensdagavond. Nou ja, ik hoef me vanmiddag niet te vervelen, want de was moest gedaan worden en ik ben nu bezig met mijn nieuwjaarsmiltjes. Ik heb namelijk geen kerst- en nieuwjaarskaarten gestuurd met het idee: dat ga ik op 1 januari doen.

Vanavond is de eerste J.C.-avond van 2010. Ben benieuwd of Josien ook komt. De vorige keer zei ze, dat ze er niets meer aan vond. Ze vond dat dat aan haarzelf lag, omdat ze nu niet meer studeert. De gesprekken over de universiteit en over docenten die ze niet eens kent boeien haar niet meer. Voor een deel ben ik het wel met haar eens, want ik houd ook niet zo van dat gezeur over ééntiende punt, die iemand net tekort kwam bij één of ander tentamen. Maar toch kijk ik er altijd weer naar uit om aan het einde van de week met hen te praten en te drinken. Met dat laatste moet ik wel oppassen, want zoals je weet kan ik niet zo goed tegen sterke dank.

Hoe ben jij de feestdagen doorgekomen?

Vrijdag 1 januari 2010

E-mail van Rogier aan Josien

Gelukkig nieuwjaar!!!

Ik was met oud en nieuw bij mijn ouders en sinds ik weer thuis ben zit ik aan één stuk door ‘gelukkig-nieuwjaar-mailtjes’ te schrijven; dat krijg je ervan als je geen enkele kerst- en nieuwjaarskaart hebt verstuurd. Zie ik je vanavond bij Niels en Elma?

Vrijdag 1 januari 2010

E-mail van Josien aan Rogier

Jij ook natuurlijk: de beste wensen voor 2010!

Wij zijn op eerste kerstdag bij mijn ouders geweest. En op tweede kerstdag bij Martijn z'n ouders. Gisteravond zijn we gewoon thuis gebleven. We gingen rond één uur naar bed; gelukkig werd er bij ons in de buurt niet zo veel vuurwerk afgestoken. Vanavond ga ik niet naar het Jordaan Collectief. Geen zin. En of ik volgende week kom, kan ik nu nog niet zeggen.

Vrijdag 1 januari 2010

E-mail van Lianne aan Rogier

Gelukkig Nieuwjaar, Rogier!

Thomas heeft met oud en nieuw bij ons gelogeerd in Hilversum. Vanmiddag hebben we een wandeling gemaakt op de hei. Qua natuurschoon niet te vergelijken met een maand of vier geleden, toen de hei in bloei stond. Maar de hei in de winter heeft ook wel wat – vooral als het een beetje mistig is, zoals vanmiddag. We hebben thee gedronken bij mijn oom en tante in Bussum. Zij wonen vlakbij station Bussum Zuid, dus we zijn met de trein teruggegaan naar Hilversum. Thomas vertrekt zondagavond pas naar Amsterdam, dus we zijn deze keer lekker lang bij elkaar.

Komende week moet ik hard studeren, want op 11 januari heb ik een tentamen Kerkgeschiedenis, daar heb ik nog niet veel aan gedaan. Met mijn scriptie maak ik nu eindelijk enige voortgang. Ik heb bijna alle citaten

uitgetypt, en dan ga ik alles nalopen om de fouten eruit te halen en daarna komen de aanvullingen. O ja, ik zou het bijna vergeten – Thomas en ik gaan op 5 augustus trouwen! En wij zouden het heel leuk vinden als jij onze getuige wilt zijn.

Vrijdag 1 januari 2010

E-mail van Rogier van Lianne

Gefeliciteerd!!! Ik wil graag als jullie getuige optreden!

Zaterdag 2 januari 2010

E-mail van Rogier aan Lianne

Ik was eind van de middag even bij Burger King op het Leidseplein. Zoals je weet werkt Niels daar sinds een paar maanden: op zaterdag, en ook op woensdagavond. Ik stond even met hem te praten, hij aan de ene kant van de toonbank, ik aan de andere kant. Het was niet zo druk, er stonden op dat moment maar een paar klanten te wachten op hun bestelling. Eén van hen was een Surinaamse vrouw van een jaar of vijftig. Ze had een heleboel bagage bij zich: een boodschappentas, een schoudertasje, plus een stuk of drie plastic tasjes. Toen ze met het dienblad een plaatsje zocht om te gaan eten, zag ik, dat ze een plastic tasje had laten staan. Ik pakte de tas op en bracht hem naar haar toe.

‘O, ik ben u zo dankbaar!’, zei ze, ‘stel je voor dat ik die tas kwijt zou zijn! M’n vliegtickets zitten erin. Ik heb ze net opgehaald bij het reisbureau’.

‘Waar gaat u naar toe?’, vroeg ik.

‘Naar m’n zuster in Paramaribo. Volgende week zaterdag vertrek ik. Maar, gaat u even zitten; ik wil u mijn dankbaarheid tonen. Ik zal u de toekomst voorspellen, en het is helemaal gratis’.

Ik schoot in de lach en kon nog net voorkomen, dat ik een schampere opmerking zou maken in de trant van ‘Dat is allemaal oplichterij’ of ‘Daar geloof ik geen woord van’.

Ik ging aan haar tafeltje zitten en vervolgens vroeg zij: ‘Heeft u iets bij u, wat heel persoonlijk is? Een foto bijvoorbeeld, of een identiteitsbewijs’.

Toevallig had ik die pasfoto's bij me, die wij vorige week voor de lol hebben laten maken in dat pasfotohokje in de Kalverstraat. Ik liet het strookje foto's zien waar wij allebei op staan. En nu komt het! Ze zei: 'Dat is een goede vriendin van u; jullie vriendschap zal nooit verloren gaan, maar: jullie zullen nooit met elkaar trouwen. Ik zie ook, dat u heel oud zult worden. U wordt 105 jaar oud. Ja, dat zie ik heel duidelijk. En wat ook vaststaat: u zult in iets gaan uitblinken'.

Ik wilde natuurlijk weten waarin. Maar helaas: dat kon ze me niet vertellen.

Zaterdag 2 januari 2010

E-mail van Lianne aan Rogier

Heb je haar telefoonnummer? Ik zou ook wel willen weten hoe oud ik ga worden.

Zaterdag 2 januari 2010

E-mail van Rogier aan Lianne

Nee, helaas, niet aan gedacht. Eerlijk gezegd weet ik niet wat ik ervan denken moet. Voor de zekerheid heb ik alles meteen opgeschreven en gemaïld naar jou; als het zwart-op-wit staat krijgt zoiets in ieder geval een 'meerwaarde'.

Zondag 3 januari 2010

E-mail van Ard aan Rogier

Vanmorgen hadden we een gastpredikant van een nog zwaarder kaliber dan ik gewend ben. Hij zei onder andere dat de god die de moslims aanbidden een andere is dan de God die wij aanbidden. Na de dienst, bij het koffiedrinken, had ik hem willen vragen hoe hij zich dat voorstelt: een hemel met twee afdelingen misschien? Maar uiteindelijk heb ik er vanaf gezien om het te vragen.

Zondag 3 januari 2010

E-mail van Rogier aan Ard

Volgens mij is het antwoord heel simpel. Die dominee vindt gewoon dat Allah niet bestaat en dat het geloof van die moslims flauwekul is. En hij is niet de enige die er zo over denkt, want andersom geldt precies hetzelfde: veel moslims erkennen de God van de christenen niet. Waarom zouden die jihadisten anders hun geloof te vuur en te zwaard willen verbreiden?

Zondag 3 januari 2010

E-mail van Elma aan Angela

Ik ga a.s. zaterdag met Femke en Thijmen een fietstocht maken door Waterland (Monnickendam, Marken en Volendam). Heb je zin om mee te gaan?

Zondag 3 januari 2010

E-mail van Angela aan Elma

Ja, leuk! Waar spreken we af? En hoe laat?

Zondag 3 januari 2010

E-mail van Elma aan Angela

Kom eerst naar mij naar mij toe, rond één uur.

Maandag 4 januari 2010

E-mail van Rogier aan Lianne

Gistermiddag was ik in de ‘Wells Fargo’ en daar ontmoette ik iemand die mij uitnodigde bij hem thuis. Hij heet Herman Nederveen en hij woont in Blaricum. Hij is twaalf jaar ouder dan ik en hij heeft een hoge functie bij een bank in Utrecht. Hij is vrijgezel en hij heeft een fantastisch groot huis. Ik vroeg natuurlijk: ‘Waar heb je al die ruimte voor nodig?’ Hij denkt erover om een gedeelte van het huis te verhuren. ‘Bij voorkeur aan jongens van jouw leeftijd’, zei hij erbij.